

2) Artykuł 183 dyrektywy 2006/112, w świetle zasady neutralności podatku od wartości dodanej (VAT),

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku gdy podatnik, na rzecz którego inny podatnik wyświadczył usługę, może dochodzić bezpośrednio od organu podatkowego zwrotu kwoty odpowiadającej VAT, który został mu nienależnie wykazany na fakturze przez owego usługodawcę i który został przekazany przez tego usługodawcę skarbowi państwa, organ ten jest zobowiązany do zapłaty odsetek od tej kwoty, jeżeli nie dokonał zwrotu tej kwoty w rozsądnym terminie po tym, jak został do tego wezwany. Zasady stosowania odsetek od tej kwoty należą do autonomii proceduralnej państw członkowskich, ograniczonej przez zasady równowagi i skuteczności, przy czym przepisy krajowe dotyczące w szczególności obliczania ewentualnie należnych odsetek nie mogą prowadzić do pozbawienia podatnika stosownego odszkodowania z tytułu straty spowodowanej zwłoką w zwrocie tej kwoty. Do sądu odsyłającego należy uczynienie wszystkiego, co leży w zakresie jego kompetencji, aby zapewnić pełną skuteczność owego art. 183 poprzez dokonanie wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 357 z 6.9.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru – Słowenia) – FV/NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.

(Sprawa C-405/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 3 ust. 1 i art. 8 – Kryteria oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego – Znacząca nierównowaga wynikających z umowy praw i obowiązków stron – Wymóg dobrej wiary przedsiębiorcy – Możliwość zapewnienia wyższego poziomu ochrony niż poziom ochrony przewidziany w dyrektywie]

(2022/C 463/13)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Višje sodišče v Mariboru

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FV

Strona pozwana: NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 i art. 8 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w sytuacji gdy warunek umowny powoduje znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta, pozwala stwierdzić nieuczciwy charakter tego warunku bez przeprowadzania w takim przypadku badania wymogu „dobrej wiary” w rozumieniu wspomnianego art. 3 ust. 1.

(¹) Dz.U. C 349 z 30.8.2021.